

Buxustuin bij John en Marian.

Een jaar of 12 geleden hebben wij onze voortuin veranderd. Het gras ging er uit en daarvoor in de plaats kwamen buxushaagjes, grind en borders. We hadden een mooie tekening gemaakt. En ik ging op zoek naar buxusplantjes. In die tijd kwam ik veel in de Betuwe en het land van Maas en Waal. Daar zitten verschillende boomkwekers en dus ook een paar Buxuskwekers. Op een dag kwam ik bij een van die kwekers die mooie jonge plantjes had staan. Op kleine potjes. Ze werden gebruikt om in plantenbakjes te zetten. Ik zag mijn kans. Dit was een mooi begin van onze buxushaagjes. Ze waren nog wel klein, zo'n 15 cm hoog, maar groeien gaat vanzelf. "Hoeveel heb je er nodig?" vroeg de kweker nadat ik het verhaal van de tuin had verteld. Ik stond al snel even te rekenen hoeveel meter het moest zijn. Met een paar extra voor de uitval, dus zei ik: "Doe maar zeshonderd stuks". Dat moest wel genoeg zijn.

De man vond dat ik een grote tuin had maar was blij met de klandizie dus stapelde de bakken met planten achter in de stationwagen. De bank moest plat en een paar bakken moesten boven op elkaar staan. Blij met mijn aankoop keerde ik huiswaarts en in het

weekend konden we gaan planten. Voor een mooi Buxushaagje zet je er vier tot vijf op een meter. Welgemoed begonnen wij met planten. Een lijntje spannen opwroeten en planten maar. Het ging voorspoedig en in een dag tijd hadden wij ruim veertig meter haag aangeplant. Veertig meter? Een snelle rekenaar heeft nu al door waar het op uit draait. Veertig meter maal vijf planten op een meter komt uit op tweehonderd plantjes. Dus hielden we er vierhonderd over. In mijn enthousiasme over de mooie plantjes was ik een beetje overmoedig.

Wat doe je met vierhonderd buxusplantjes? We hadden achter de schuur nog ruimte zat. Dus besloten we dat we ze voorlopig maar op een rijtje zouden zetten. Wellicht konden we achter het huis ook nog een paar haagjes planten. Echter zo ver kwam het niet. En door allerlei oorzaken stonden er na een jaar of vier behoorlijke buxusstruiken veel te dicht op elkaar. "Ze moeten nodig uit elkaar" vond Marian. Dat vond ik natuurlijk ook, maar de tijd ontbrak om er iets mee te doen. Toch heb ik op een paar avonden de struiken maar uitgeplant. En een paar jaar later nog een keer want ze werden toch wel groot.

"Wat willen we er eigenlijk mee?" vroegen wij ons een jaar of zes geleden af. Zoveel struiken heb je niet nodig in je eigen tuin. "Zullen we er eens een paar vormen van knippen?" zeiden we tegen elkaar. "Dat is misschien wel leuk" Zo gezegd, zo gedaan. Echter, we waren natuurlijk wel een beetje laat met knippen. De ene struik was recht de lucht in gegaan. De ander was sterk vertakt en weer een ander was scheef. Dus toen we gingen knippen was het bij elke struik een raadsel wat het moest worden. Soms stonden we wel tien minuten te kijken wat je voor een vorm kon maken. Als ik het echt niet meer wist werd het een bol of een kubus. Maar gaandeweg kregen we de smaak te pakken en werden de vormen steeds mooier.

Inmiddels hebben we een hele mooie serie Buxusvormen staan. Natuurlijk gewone bollen, piramides, etagères, en blokken. Maar ook kippen, beren, een paar slakken, twee konijnen, een paar hele mooie vazen, een harp, pauwen, een hart, een huisje en wat zuilen. We verkopen er regelmatig een paar van maar hebben er nog genoeg over. Kom maar eens kijken als je in de buurt bent. Ze zijn leuk!

John en Marian.